

Australia Destination

ตามหาฝันที่
ดินแดน

Down Under

ตัวอย่าง

ทำไมใครๆ ก็อยากไปออสเตรเลีย?

ไปเรียน...ไปเที่ยว...ไปทำงาน...ไปล่าสมบัติ?

ที่ออสเตรเลียมีอะไร พบคำตอบได้จากหนังสือเล่มนี้

นันนา คำวัตร

Australia Destination
แผนที่พื้นที่ **อ่าวซิดนีย์** Down Under

จัดทำโดย

อ่านเพลิน สำนักพิมพ์ 648/39 ซ.ลาดพร้าว 47 (สะพาน 2)
แขวง/เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310 โทร. 0-2933-2498

ดำเนินการผลิต

บริษัท เอ็ดดูเคชั่น ไมนด์ ไลน์ มัลติมีเดีย จำกัด
269/1-2 ซ.ลาดพร้าว 101 แขวง/เขตวังทองหลาง
กรุงเทพฯ 10310 โทร. 0-2736-1337,
0-2375-8713 โทรสาร 0-2736-1337

พิมพ์ที่

แอล.ที.เพรส. 502 ซ.จรัญสนิทวงศ์ 65 ถ.จรัญสนิทวงศ์
แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED
อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด
แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทร. 0-2739-8000,
0-2739-8222 โทรสาร 0-2739-8356-9
<http://www.se-ed.com>

ห้ามทำการลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาต

ในกรณีที่ต้องการสั่งซื้อเป็นจำนวนมาก เพื่อใช้ในการสอน การฝึกอบรม การส่งเสริมการขาย หรือเป็นของขวัญพิเศษ เป็นต้น กรุณาติดต่อสอบถามราคาพิเศษได้ที่ ฝ่ายขาย บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน) อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260 โทร. 0-2739-8000, 0-2739-8222 โทรสาร 0-2739-8356-9

Australia Destination ตามหาฝันที่ดินแดน Down Under

นันทนา คำวัตร

ราคา 165 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

นันทนา คำวัตร

Australia Destination ตามหาฝันที่ดินแดน Down Under. -- กรุงเทพฯ :

อ่านเพลิน, 2550. 184 หน้า.

1. ออสเตรเลีย -- ภูมิประเทศและการท่องเที่ยว. I. ชื่อเรื่อง.

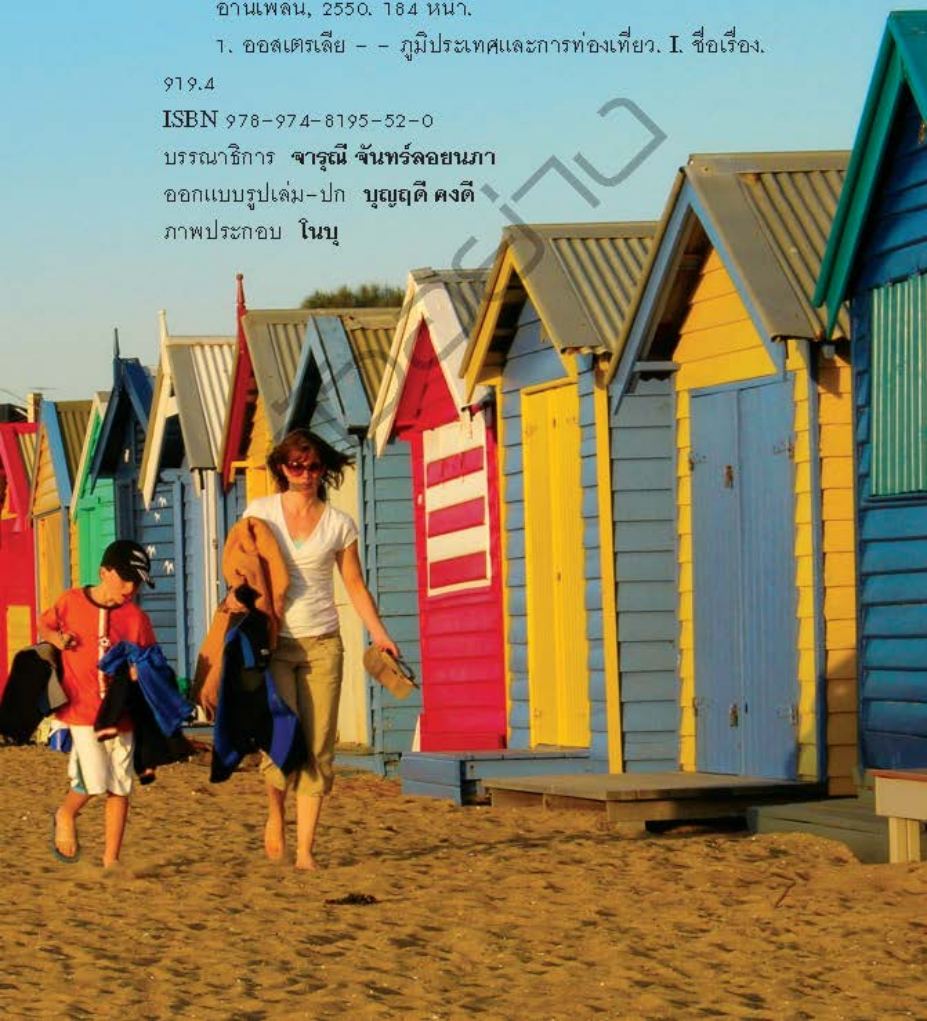
919.4

ISBN 978-974-8195-52-0

บรรณาธิการ จารุณี จันทร์ลออานภา

ออกแบบรูปเล่ม-ปก บุญฤดี คงดี

ภาพประกอบ โนบุ

คำนำสำนักพิมพ์

ออสเตรเลีย...เป็นอีกดินแดนหนึ่งที่หลายคนใฝ่ฝันจะเดินทางไปสักครั้ง บางคนอยากไปเที่ยว บางคนอยากไปเรียน และบางคนอยากไปทำงาน “จอย” เจ้าของงานเขียนเล่มนี้ เธอได้ทำทุกอย่างที่กล่าวมา

ภายในเวลา 3 ปี เธอได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในดินแดน Down Under มาถ่ายทอดเป็นเรื่องราวสนุกสนาน และสอดแทรกความรู้สำหรับผู้ที่ยากจะไปเที่ยวหรือไปเรียนที่นั่น อยากให้ “Australia Destination ตามหาฝันที่ดินแดน Down Under” เล่มนี้เป็น Guide Book ดีๆ อีกหนึ่งเล่มที่คุณหยิบขึ้นมาอ่าน

ถ้าพร้อมแล้วเตรียม Take Off บินสู่ออสเตรเลียไปด้วยกันเลย

อ่านเพลิน สำนักพิมพ์

จากพี่เขย

ถึงยัย เพื่อนรัก

วันนี้ฉันมีอะไรจะบอกอย่างหนึ่ง “ฉันคิดถึงแม่ คิดถึงมากเลย”
ฉันยังสงสัยตัวเองอยู่เนี่ย ว่ามาอยู่ที่นี่ตั้งนานแล้ว ทำไมเพิ่งจะ
รู้สึกเอาวันนี้

เมื่อกี้ฉันเพิ่งโทรหาแม่ แกก็รู้หลังเลิกงานจากร้านป้าตุ๋น
มันเหนื่อยสุดใจขาดดินขนาดไหน แล้วรู้ๆ ฉันก็อยากโทรหาแม่ซะงั้น
เฮ้อ...โทรก็โทร

ความจริงที่เมืองไทยก็ลึกลับประมาณสามทุ่มได้ แต่ที่นี่เที่ยงคืนแล้ว
(มันก็ตลกอะนะ) ฉันก็คุยกับแม่ตามปกติ แม่ก็ถามสารทุกข์สุกดิบทั่วไป
แต่ก่อนวางนี่สิ แม่บอกว่า “ฝันดีนะลูก แม่คิดถึงนะ แม่รอลูกกลับมา
หาแม่ไวๆ แล้วแม่จะทำแกงส้มกับไข่เจียวให้กิน และจะทำให้สุด
ฝีมือเลย”

แกงส้มไข่เจียวเนี่ยของโปรดฉันเลยนะ อยู่ที่นี่หากินได้ง่ายๆ
ชะที่ไหน ฉันคิดถึงแม่ คิดถึงอาหารของแม่ น้ำตาร่วงซะงั้น ตอบแม่
ไม่ถูกเลย รีบกลืนก้อนแข็งๆ ที่อยู่ในคอเข้าไปซะ เดี่ยวแม่จะรู้ว่าฉัน
ร้องไห้ เดี่ยวแม่จะรู้ว่าฉันไม่เข้มแข็งพอที่จะอยู่ที่นี่

ตอนนี้ฉันอยากเจอแม่ อยากไปกินกับข้าวของแม่

ความจริงแล้วฉันนะลูกพ่อ ไม่ค่อยได้พูดถึงแม่ให้ใครฟังสักเท่าไรหรอก อะไร ๆ ก็พูดถึงพ่อ ฉันเองไม่ค่อยได้สนิทกับแม่มากนัก เพราะฉันนะ เข้าไม่ถึงแม่ ฉันนึกมาตลอดว่า แม่เป็นคนที่เข้าใจยาก เพราะแม่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกอะไรมากนัก เวลาฉันไปกอดหรืออ้อน ๆ ตามประสาฉัน แม่ชอบทำเฉย ๆ ฉันเลยไปอ้อนพ่อดีกว่า แถมยังนึกด้วยซ้ำว่า แม่ไม่ค่อยรักฉัน รักแต่น้อง ... กอดนินิดหนึ่งก็บอกว่า ร้อนแล้ว

แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า ฉันคิดผิดถนัดเลย ทั้งพ่อและแม่รักฉันมาก ฉันมาอยู่นี่ไกล ๆ มันรู้สึกได้ว่าพอกับแม่เป็นห่วง เวลาโทรไปก็ถามไถ่ฉันด้วยความเป็นห่วงเป็นใยสุดจะบรรยาย วางหูที่ไรบ่อน้ำตาแตกทุกที

ในโลกใบนี้ คนที่รักเรามาตลอดตั้งแต่เกิดจนถึงทุกวันนี้ และจะรักต่อไป ไม่มีวันไม่รักเรา และก็ได้ไม่ต้องกังวลอะไรตอบแทนจากเราเลย ตรงกันข้าม กลับหาทุกอย่างมาให้เราได้ทุกอย่าง คือ พ่อกับแม่

ฉันก็รู้อยู่ว่า แต่ละคนก็มีรายละเอียดชีวิตไม่เหมือนกัน แต่ตอนนี้ฉันก็อดไม่ได้ที่จะอิจฉาหลาย ๆ คนที่ได้เจอกับพ่อแม่ทุกวัน ได้กอดได้คุย ได้กินข้าวด้วยกัน ได้ทำอะไรให้พ่อแม่กินบ้าง ถึงแม้จะไม่อร่อยก็เถอะ ความรู้สึกนั้นมันดีมากๆ เลยนะ

คิดแล้วก็อยากกลับบ้านเมืองไทยจังเลย ฉันคิดถึงพ่อกับแม่มากที่สุด

แต่ฉันก็ไม่ยอมแพ้ละนะ ฉันจะเรียนให้จบ เอาใบปริญญาไปฝากพ่อแม่ให้ได้เลย สู้เว้ย ก็เราเป็น Beautiful Group สวย ถึก และบึกบึนนี่นา

ฉันเอง (ลูกที่มาเรียนในที่ที่ไกลบ้าน)

สารบัญ

1. สวัสดิ์ดีออสเตรเลีย ดินแดน Down Under 10
2. Home Stay บ้านหลังแรกของฉัน 20
3. Language School โรงเรียนภาษาฮาเฮ 30
4. Part Time Job งานนอกเวลาข้างห้าท้าย (ความลึก) 40
5. Back to Thailand กลับไทยไปตั้งตัว 50
6. New House... บ้านหลังใหม่ ถูกกว่าเดิม 54
7. Lillian Carland ดินแดนรถ 66
8. Part Time Job กับป้าตุ๋น ตอน 2 74
9. Waitress : กลายร่างไปเป็นเด็กเสิร์ฟ 82
10. Expensive Train Ticket ก็ดีมันแพง 90
11. Sydney 100

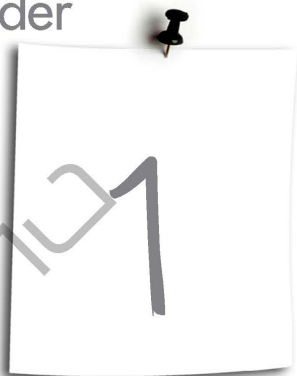

12. University Story... ชีวิตมหาวิทยาลัย 116
13. Thod Kathin Celemony 122
14. วันคริสต์มาส 126
15. New Year Day 134
16. สวัสดิ์ดีตรุษจีน 140
17. Tasmania 144
18. ตกปลาที่ Frankston 158
19. Gold Coast 164
- Australia Information 172

สวัสดีออสเตรเลีย ดินแดน Down Under

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกของฉัน ที่จะได้เร่ร่อน บินเดี่ยวออกนอก
อ้อมกอดของประเทศไทยสุดที่รัก ดินแดนมาตุภูมิของฉัน
(เวอร์จิงๆ) ไปสู่อ้อมกอดขนาดใหญ่ของประเทศออสเตรเลีย
เพื่อนที่มาส่งที่สนามบินแซวว่า

“แกเอ๊ย แกถูกปล่อยเกาะแล้ว”

เออ จริงด้วย ออสเตรเลียเป็นเกาะจริงๆ และก็เกาะที่มี
ขนาดใหญ่มากๆ ซะด้วย

ไปออสเตรเลียครั้งนี้ ฉันลงเรียนภาษาเอาไว้สามเดือนเพราะ
คาดว่ากะเหรี่ยงอย่างฉัน ผู้ซึ่งไม่รู้อะไรเลย จะต้องไปเมียงมอง
สองดู หรือแอบถ้ามอง (ฟังดูชักจะโรคจิต) ว่าคนที่ออสเตรเลีย
เค้ามีวิธีการดำเนินชีวิตกันอย่างไร อากาศเย็นสบายกำลังดีหรือ
จะหนาวเกินไปสำหรับฉัน ฉันจะอยู่ได้ไหม จากนั้นค่อยคิด
พิจารณาอีกทีว่า จะร่ำเรียนปริญญาโทสาขาอะไร มหาวิทยาลัย
ไหน ให้พ่อแม่ได้ภูมิใจ และคุ้มค่าเงินของท่าน

...เออละ ได้เวลาออกบินเดี๋ยวลักที...

ระหว่างที่อยู่บนเครื่อง ฉันตื่นเต้นมาก ๆ ในใจก็พลางคิด
ไปต่าง ๆ นานาว่า ชีวิตของฉันในวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไรหนอ
เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนจะดีไหม ฉันจะลำบากไหมที่จะต้องสื่อสาร
โดยใช้ภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่ภาษาพ่อแม่ หรือจะต้องคุยด้วย
ภาษาลึงภาษาค่างกันก่อนระยะหนึ่ง ไสมสเดย์อีกเล่า เค้าจะดี
ไหมนะ เค้าจะต้อนรับฉันอย่างอบอุ่น หรือจะเลียดฉันเหมือน
นางซิน แล้วก็อดแอบคิดไม่ได้ว่า ถ้าต้องเจอแบบนั้นจริง ๆ จะมี
เจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยฉันรีเปล่า (เพื่อไปโน่น)

“มีอะไรหรือคะ” พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสาวสวย
ถลาเข้ามาถามฉันอย่างห่วงใย ฉันคิดในใจ อะไรเธอ พี่แอร์
เค้าห่วงใยเด็กหน้ากะเหรี่ยงอย่างฉันมาก จนถึงกับต้องเดินมา
ถามเป็นการส่วนตัวเลยหรือนี่ แล้วฉันก็ส่งสายตาที่มีเครื่องหมาย
Question Mark ออกไป

“ก็น้องกดปุ่มเรียกพนักงาน”

ในสมองฉันก็บิ่งขึ้นทันทีเหมือนมีหลอดไฟสว่างไสวอยู่ในหัว อ้อ ใต้ปุ่ม Attend เนี่ย มันเป็นปุ่มเรียกพนักงานนั่นเอง
พนักงานมา “เข้าร่วม” ฉันแล้ว... แล้วทำไมฉันเพิ่งมาคิดได้เอา
ตอนนี้เนี่ย

แล้วฉันจึงรีบใช้สมองน้อยๆ คิดหาคำตอบ เพื่อที่จะให้ดู
แนบเนียนและแยบยลที่สุด เพื่อเป็นข้ออ้างว่า ถึงหน้ากะเหรี่ยง
แต่ก็ไม่ยอมรับว่าตัวเองสะเหล่หรืออก (จริงๆ สะเหล่ไปแล้ว
เต็มๆ) ฉันเลยตอบพนักงานต้อนรับสาวสวยว่า “อ้อ หูฟังมัน
ไม่ได้ยินค่ะ ขอเปลี่ยนอันใหม่ได้ไหมคะ”

ไปออสเตรเลียครั้งนี้ ฉันลงเรียนภาษาเอาไว้สามเดือนเพราะ
คาดว่ากะเหรี่ยงอย่างฉัน ผู้ซึ่งไม่รู้อะไรเลย จะต้องไปเมียงมอง
สองดู หรือแอบถ้ามอง (ฟังดูชักจะโรคจิต) ว่าคนที่ออสเตรเลีย
เค้ามีวิธีการดำเนินชีวิตกันอย่างไร อากาศเย็นสบายกำลังดีหรือ
จะหนาวเกินไปสำหรับฉัน ฉันจะอยู่ได้ไหม จากนั้นค่อยคิด
พิจารณาอีกทีว่า จะร่ำเรียนปริญญาโทสาขาอะไร มหาวิทยาลัย
ไหน ให้พ่อแม่ได้ภูมิใจ และคุ้มค่าเงินของท่าน

...เออละ ได้เวลาออกบินเดี๋ยวลักที...

ระหว่างที่อยู่บนเครื่อง ฉันตื่นเต้นมาก ๆ ในใจก็พลางคิด
ไปต่าง ๆ นานาว่า ชีวิตของฉันในวันข้างหน้าจะเป็นเช่นไรหนอ
เพื่อน ๆ ที่โรงเรียนจะดีไหม ฉันจะลำบากไหมที่จะต้องสื่อสาร
โดยใช้ภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่ภาษาพ่อแม่ หรือจะต้องคุยด้วย
ภาษาลึงภาษาค่างกันก่อนระยะหนึ่ง ไสมสเดย์อีกเล่า เค้าจะดี
ไหมนะ เค้าจะต้อนรับฉันอย่างอบอุ่น หรือจะเลียดฉันเหมือน
นางซิน แล้วก็อดแอบคิดไม่ได้ว่า ถ้าต้องเจอแบบนั้นจริง ๆ จะมี
เจ้าชายขี่ม้าขาวมาช่วยฉันรีเปล่า (เพื่อไปโน่น)

“มีอะไรหรือคะ” พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสาวสวย
ถลาเข้ามาถามฉันอย่างห่วงใย ฉันคิดในใจ อะไรเธอ พี่แอร์
เค้าห่วงใยเด็กหน้ากะเหรี่ยงอย่างฉันมาก จนถึงกับต้องเดินมา
ถามเป็นการส่วนตัวเลยหรือนี่ แล้วฉันก็ส่งสายตาที่มีเครื่องหมาย
Question Mark ออกไป

“ก็น้องกดปุ่มเรียกพนักงาน”

ในสมองฉันก็บิ่งขึ้นทันทีเหมือนมีหลอดไฟสว่างไสวอยู่ในหัว อ้อ ใต้ปุ่ม Attend เนี่ย มันเป็นปุ่มเรียกพนักงานนั่นเอง
พนักงานมา “เข้าร่วม” ฉันแล้ว... แล้วทำไมฉันเพิ่งมาคิดได้เอา
ตอนนี้เนี่ย

แล้วฉันจึงรีบใช้สมองน้อยๆ คิดหาคำตอบ เพื่อที่จะให้ดู
แนบเนียนและแยบยลที่สุด เพื่อเป็นข้ออ้างว่า ถึงหน้ากะเหรี่ยง
แต่ก็ไม่ยอมรับว่าตัวเองสะเหล่หรืออก (จริงๆ สะเหล่ไปแล้ว
เต็มๆ) ฉันเลยตอบพนักงานต้อนรับสาวสวยว่า “อ้อ หูฟังมัน
ไม่ได้ยินค่ะ ขอเปลี่ยนอันใหม่ได้ไหมคะ”

แล้วคุณพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินสาวสวยก็ไปหยิบหูฟังอันใหม่มาให้ฉัน เสื่อ รอดไปหนึ่งงาน ได้ฟังเพลงสมความตั้งใจสักที

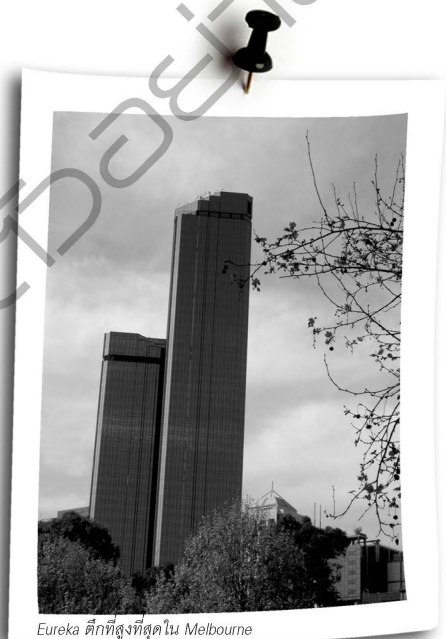
ก่อนจะลงจากเครื่อง ฉันมีโอกาสดูคุยกับคนนั่งข้างๆ นั่นก็คือคุณป้าสมาธินั่นเอง (ขอเรียกคุณป้าสมาธิละกัน เพราะแกนั่งนิ่งมาตลอด 9 ชั่วโมงเลยล่ะ) คุณป้าเป็นสาว (เหลือน้อย) ชาวออสเตรเลีย กลับจากไปเยี่ยมลูกสะใภ้ที่กรุงเทพฯ คุณป้าถามฉันว่า ไปเรียนหรือจะ ได้ทุนหรือ (ทุนคุณพ่อคุณแม่ล่ะคะคุณป้าขา สมม่อนน้อยๆ อย่างหนู สอบทุนไม่ได้หรอกค่ะ) ส่วนคุณป้าจะไป Melbourne เพื่อไปหาสามี to die ฉันละซ็อกหนัก หลังจากคุณป้าบอกว่า จะไปหาสามีเพื่อที่จะไปตาย

โอ๊ะ เพิ่งนึกได้ สำเนียงออสซี่นี่เอง ความจริงคุณป้าสมาธิเค้าจะพูดว่า today ละค่า

Melbourne เมืองที่ฉันมาขอใช้ชีวิตน้อยๆ
อาศัยอยู่ด้วย

นั่ง ๆ นอน ๆ คุย ๆ กับคุณป้าสมาธิมาเป็นเวลารวม 9 ชั่วโมง และแล้วก็มาถึงสักที่ ดินแดนของเจ้าจิงโจ้ตั้ง ๆ เมื่อลงมาจากเครื่องบินถึงด้านตรวจคนเข้าเมือง กว่าฉันจะฝ่าด่านอรหันต์ตรวจของตรวจคนเข้าเมืองมาได้ก็แทบตาย เพราะที่ออสเตรเลียเค้าเข้มงวดมาก เรื่องสิ่งของต้องห้ามนำเข้า โดยเฉพาะของที่สามารถนำเชื้อโรคเข้าสู่ประเทศ เช่น เมล็ดพืช พันธุ์ไม้ และอาหารบางชนิด ห้ามเด็ดขาด แต่ฉันก็ผ่านมาจนได้ (อย่างทุลักทุเล)

Eureka ตึกที่สูงที่สุดใน Melbourne

โอะ โอะ ออกมาโดยตรงทางออกของสนามบินแล้วละ แต่ว่า... ไม่เห็นจะมีคนจากโรงเรียนมารับฉันเลย ในเอกสารเขียนว่า เวลาออกมาให้เลี้ยวซ้าย แล้วมายืนรอตรงเก้าอี้นี้นะ เวลาผ่านไปห้า นาที อือ อือ เสียงคร่ำครวญ (ในใจ) ของฉันก็ดังขึ้น ทำไมไม่มีใครมารับฉัน ตายแน่ ต้องตายแน่ หรือว่าจะออกไปเรียกแท็กซี่เลยดี

เอ๊ะ บ้านเลขที่ล่ะ เลขที่อะไรนะ จะได้บอกแท็กซี่ถูก ฉันต้องรีบกระเป๋าค่ะ เอาเอกสารออกมาดูอีกครั้ง

ในเอกสารเค้าเขียนว่า ให้เลี้ยวขวา แล้วยืนรอที่เก้าอี้ อ้าว นี่ฉันเลี้ยวผิดทางหรือนี่ โธ่ๆ ทำไมฉันกะเหรี่ยง (อีกแล้ว) อย่างนี้นะ

ฉันเดินย้อนไปทางขวามือ ใจ๋ มีคุณลุงพุงพลุ้ยยืนโชว์ป้ายขนาดใหญ่เขียนชื่อฉันอยู่บนนั้น ฉันจึงรีบตรงดิ่งไปหาคุณลุง ทำประหนึ่งว่าคุณลุงเป็นญาติมารับที่สนามบิน

หลังจากแนะนำตัวกันเรียบร้อยแล้ว คุณลุงก็ช่วยลากกระเป๋าฉัน และพาเดินออกมาที่รถ ใจ๋ว ออสเตเลีย สวยงามอย่างนี้เอง ท้องฟ้าก็สีฟ้าใส สวยงามมาก ฉันชื่นชมความงดงามของเมือง ในขณะที่เดินตามคุณลุงด้วย ๆ ไปขึ้นรถ

ระหว่างทางไปโฮมสเตย์ ฉันสงสัยหลาย ๆ อย่างเกี่ยวกับ
ออสเตรเลีย ก็เลยถามคุณลุงไม่หยุดปาก คำถามหนึ่งที่ฉันสงสัย
มานานตั้งแต่อยู่ที่สนามบินก็คือ ทำไมออสเตรเลียต้อง **Down
Under**

คุณลุงตอบว่า ก็ออสเตรเลียเนี่ยจะใหญ่ อยู่ส่วนใต้
เส้นศูนย์สูตร หรือถ้าจะมองดี ๆ ก็เรียกได้ว่า อยู่ทางตอนใต้ของ
โลก ฉะนั้นจึงเรียกว่า ออสเตรเลีย **Down Under**

อ้อ อย่างนั้นนั่นเอง ฉันล่องตั้งนาน และถ้าท่านผู้อ่านได้
มีโอกาสไปเดินเล่น เมืองมอง สองร้านขายของที่ระลึกที่นี่ละก็
ฉันขอแนะนำแผนที่กลับหัวที่เขียนว่า **Australia Down Under**
ค่ะ ดูสร้างสรรค์มาก ๆ ซึ่กลับไปฝากเพื่อน ๆ ก็ได้ เก๋ซะไม่มี

คุณลุงพาฉันมาถึงโฮมสเตย์ แหล่งพำนักรักพิงตลอด 3 เดือน
ที่ฉันต้องอาศัยอยู่ ฉันกล่าวขอบคุณคุณลุงอย่างซาบซึ้ง ส่วน
คุณลุงก็อวยพรให้ฉันตั้งใจเรียน จะได้เก่ง ๆ